

почти изключително отъ нашитѣ орѣдѣли части. Нашитѣ съюзници поеха сравнително извънредно малко отъ този общъ товаръ.

По тѣзи причини съсрѣдоточаването на нашитѣ войски продължи по-усилено. На III дивизия биде дадена най-високата планинска областъ южно отъ Прилепъ. На 24 февруарий 1916 г. 11. п. Сливенски полкъ потегли пешкомъ презъ гр. Велесъ за Прилепъ, гдето стигна на 29 с. м.

Отъ тази дата до 20 мартъ полкътъ прекара въ с. Тепавци. Отъ 20 мартъ до 12 май войниците работиха укрепителна линия южно отъ с. Бродъ.

Презъ това време граничната линия предъ фронта на полка бѣше заета отъ грѣцки войници, които, съгласно обявения отъ грѣцкото кралско правителство и уважаванъ отъ нашето неутралитетъ, се държеха непредизвикателно. Къмъ началото на м. юний нашитѣ разузнаватели донесоха, че подъ политѣ на Низи-дагъ и надъ с. Пожаръ се забелязватъ францужки кавалерийки разезди, които на нѣкои мѣста доближавали границата. Освенъ това, грѣцитѣ, изоставени отъ безпомощното си правителство, започнаха да напушатъ постовеѣ. Така граничната линия съ Гърция биде заета отъ неприятеля. Трѣбваше часъ по-скоро и ние да я заемемъ и укрепимъ. На 24 юний полкътъ зае каймакчаланскитѣ височини и всецѣло се предаде на фортификационното дѣло. Предстоеше наистина грандиозна работа. Цѣли два месеца, прѣснати по непристѣпнитѣ сипеи на гигантската планина, денонощно, почти безъ необходимитѣ за целта строителни материали, войниците работиха непрекъснато.

Количеството на положения въ тѣзи укрепления трудъ може да се сравнява съ необятнитѣ размѣри на пространството, въ което той биде вложенъ. Главнитѣ окопи, ходовеѣ за съобщения, скривалищата и др. бѣха измѣнили първоначалния видъ на планината. Сега тя представляваше една грамадна разорана къртичина.

Всѣки може да си представи какви сж били трудноститѣ по прехраната на прѣснатитѣ изъ балкана роти. Презъ непристѣпнитѣ кози пѣтеки конетѣ отказваха да вървятъ. Трѣбваше всичко да се пренася на гърбъ, а това не бѣ лека работа, като се знае височината и отдалечението на прехраната.

День следъ день времето минаваше все въ трудъ и непрекъснатата работа. Неясното положение, загадъчното бъдеще, а най-вече особното ни положение на въоръженъ неутралитетъ измѣчваше извънредно много войниците и у тѣхъ заговори наново онова познато на всички ни чувство на мъжа за родния край. Наистина, отпускиѣ продължаваха още все така редовно, обаче, на всички почваше нѣщо да тежи.

Така положението продължи до срѣдата на месецъ августъ.